

Het Laatste Huis

In de bossen van Bergen

Het Laatste Huis

Samson Spin

Colofon

Uitgeverij Sapakara

Copyright © 2017 Samson Spin

Tweede druk: juli 2017

Auteur: Samson Spin

Omslag: fabster

Binnenwerk: fabster

ISBN 9789402160055

NUR 337 – Spannende boeken algemeen

Niets in deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUDSOPGAVE

01 – NAJAAR 1965	7
02 - ZWIJNENKWIJL	10
03 – SPIEGEL	18
04 – KARKAS	25
05 - SWASTIKA	30
06 – LIMOUSINE.....	36
07 – PUZZEL	42
08 – ONDERGRONDS.....	47
09 – GERAAMTE	53
10 – OPGESLOTEN.....	61
11 – DUIVELSKIND.....	65
13 – EXECUTIEPELTON	76
14 – TWINTIG JAAR	83
15 – TERUG	88
16 – LABORATORIUM	94
17 – GRIJZE MASSA	101
18 – WATERPUT	106
19 – DEPENDANCE VAN DE HEL	111
20 – GEHEIM ONTRAFELD	116
21 – WAT IS WIJSHEID	122
22 – LANCEERBUIZEN	128
23 – KOMEET.....	134
24 – KOETSHUIS	140
25 – DUIZENDJARIGE RIJK	146
26 – HITLER, EVA, MENGELE EN KINDEREN ..	150
27 – HET LAATSTE HUIS	154

01 – NAJAAR 1965

Het regent pijpenstelen in het najaar van 1965.

Wilde zwijnen doorklieven de natte prut van het achtergelaten grasland waar al jaren geen boer durft te komen. Het oude verlaten jachthuis is in desolate toestand achtergelaten en sinds de oorlog niet meer bewoond door mensen, omdat er in de Tweede Wereldoorlog de meest vreselijke zaken hebben plaatsgevonden. In het pand bengelen de deuren in hun hengsels en zijn de ramen gebroken. Als het stormt, gromt het stuk geslagen huis als een gewond dier dat de strijd weigert op te geven. Grijs en grijs is alles wat je ziet als je naar de bouwval kijkt en weinig mensen weten van het bestaan, omdat het er zo vervallen en verlaten bij ligt. Ook het voormalige koetshuis ligt er verlaten en desolaat bij. Het dak is nog heel, maar de grote toegangsdeur is kapot en de kogelgaten zitten nog in de sponningen. Ook is er op diverse plekken door mensen gezocht naar verborgen zaken, want alle kunst is weg en nooit meer teruggevonden. De freule en haar man, de hertog, zijn spoorloos terwijl ze in en na de oorlog nog kinderen waren. Het huis was in de oorlog bezet door een divisie van de SS, die het gebruikte als gevangenis, kantoor en plek waar ze zich konden laten verwennen door hoerige Nederlandse vrouwen die voor een stel nylonkousen hun eigen kinderen verkochten. Het was een plaats waar alles mogelijk was in die dagen, want Het Laatste Huis, zoals de mensen het huis noemden was alom bekend.

Martin loopt door de regen. Hij is de boswachter van het gebied en kent elke boom en de zwijnen die in de voormalige tuin komen graven en wroeten. 'Ik moet er binnenkort maar

een paar afschieten, want ze zijn met te veel zo lijkt het', denkt hij bij zichzelf. Hij kijkt op een afstand hoe de beer de diepste gaten graaft op zoek naar wortels en grote larven. Hij loopt door, en als hij bij de hoek van het oude pand staat, voelt hij dat hij bekeken wordt. Een gevoel van onbehagen kruipt over zijn rug. Het is en blijft een rotplek, bedenkt hij. Lang blijft hij niet staan want de beer, het mannetjes zwijn, kijkt naar hem en gromt om te waarschuwen: niet bij de jonge biggen te komen die er in grote getalen omheen lopen. Zeker 12 biggen telt hij. Een zeug en één groot jong, de rest zijn kleine jonge biggetjes, grijs met zwarte gestreept. Plotseling keert de beer zich om en komt op Martin af gerend, de bek wijd open met grote gele tanden, klaar om hem aan te vallen. Martin is ongewapend omdat hij er niet op gerekend heeft dat hij zou worden aangevallen door een wild mannetjeszwijn. Het dier lijkt geobsedeerd want het dendert over de slordige voortuin in zijn richting en Martin weet dat het hem wil aanvallen, omdat hij te dicht bij de biggen komt. Hij rent het huis binnen om zich in veiligheid te stellen. De beer stopt op zo'n twee meter bij hem vandaan. De modder spat in het rond als de beer afremt. De planken vloer kraakt vervaarlijk onder Martins rubberen laarzen, en hij moet uitkijken waar hij loopt. Opeens stapt hij door een plank van de gang vloer.

Hij staat er verder niet bij stil want hij zakt maar een klein stukje weg en gaat verder het huis binnen. De vloer draagt verder overal zijn gewicht, alhoewel het wel steeds vervaarlijk kraakt. Martin voelt zich hoe dan ook niet welkom in het vervallen huis. En erger nog, hij voelt zich bekeken en bespied. Het voelt niet goed. Hij kijkt in het rond en ziet in de vroegere voorkamer een frame staan waarin een spiegel gezeten moet hebben De kamer is doortrokken van

spinnenwebben en door de ramen die er nog in zitten kun je vanwege de viezigheid niet meer naar buiten kijken. Hij loopt het pand door. Het vreemde is dat er hier en daar voetstappen te zien zijn in de dikke laag stof op de vloeren. Het zijn echter geen schoenafdrukken. Nee, het zijn de afdrukken van een tere vrouwenvoet. Het huis laat in ieder geval een slechte indruk achter op Martin, en wanneer hij buitenkomt, is de regen opgehouden en zijn de zwijnen weg.

Hij zegt tegen zichzelf: 'Ik kom hier nooit meer zonder wapen. Ik had die beer meteen moeten afschieten. Nou hij komt aan de beurt, dat beloof ik hem bij dezen.'

Als hij later in zijn jeep zit ziet hij de wilde varkensfamilie de weg oversteken. De beer en de twee vrouwtjes lopen voorop en de biggen komen er als een langgerekt lint achteraan. Als ze uit het gezichtsveld zijn rijdt hij de weg op waar net de zwijnen overstaken. 'Er is iets met dat huis en ik ga uitzoeken wat dat is, dat beloof ik mijzelf hierbij'. Even later is hij thuis in zijn houten huis dat in hetzelfde bos staat en pakt zijn geweer van de muur om er vervolgens zes patronen in te schuiven.

'Als die hufter hier bij mijn huis komt, gaat hij eraan. Ik wil niet meer ongewapend het bos in,' zegt hij wederom tegen zichzelf.

Hij eet zoals altijd alleen want hij heeft geen vrouw kunnen vinden die met hem zo afgelegen wil leven, dus heeft hij besloten om vrijgezel te blijven. Na het eten stookt hij de open haard op, rookt een pijp en gaat hij de krant lezen, niet wetend dat hij ook thuis bespied wordt. Niet door een wild zwijn maar door iets anders.

02 - ZWIJNENKWIJL

Wie of wat hem bespiedt, weet hij niet. Maar hij voelt dat er iets is.

Hij gaat naar buiten om hout te pakken voor de open haard en kijkt een beetje angstig om zich heen. Martin schrikt zich rot wanneer een vleermuis vlak langs zijn hoofd een knerpend geluid maakt, alsof het een motvlinder doormidden bijt.

‘Er is sinds vanmiddag iets veranderd bij het huis,’ zegt hij tegen zichzelf, maar hij weet niet wat. Hij gaat bij de haard zitten en valt in slaap. En dan krijgt hij die droom die hij al een paar keer droomde, van een vrouw in een wit gewaad waar je in feite dwars doorheen kan kijken, en haar heldere blauwe ogen. Als hij die nacht laat naar bed gaat, komt de droom weer terug. Haar blauwe ogen zijn nog helderder van kleur, en diep als meren, bodemloos diep. De hele nacht blijft hij van haar dromen maar hij weet niet wie zij is. Hij heeft haar nooit in levenden lijve ontmoet.

Toch is ze is nu voor de vierde keer in zijn dromen verschenen. De volgende dag gaat hij in alle vroegte het bos in om de beer te schieten. Hij moet dat beest schieten voordat hij een bezoeker of wandelaar aanvalt. Bij het roedel andere biggen zit vast nog wel een mannetje dat over enige maanden geslachtsrijp is en de taak van de beer kan en zal voortzetten. Martin besluit om lopend de weg te gaan waar hij gisteren met de jeep reed. Hij loopt het hele traject en ziet dan langs de weg de grove sporen van het zwijn met daarnaast voetstappen van een bevallige dames- of meisjesvoet die in dezelfde richting gaan.

‘Wat een rare combinatie, een afdruk van een blote voet naast de grote klauw van het mannelijke zwijn,’ merkt hij op.

En gekker nog, er is verder geen spoor van de andere varkens. Hij loopt nu zowat een uur en komt bij het verlaten landhuis aan, waar alles hetzelfde is gebleven en waar ook geen sporen of voetstappen te vinden zijn. Door het hoge gras op het veld voor het huis is het onmogelijk om sporen achter te laten, maar toch gaat Martin nog een keer extra kijken of hij iets terug kan vinden. Dat blijkt niet het geval. Hij vindt vage sporen bij het koetshuis. Wanneer hij daar binnenloopt, valt zonder dat hij het wil een van de grote deuren uit de halfvergane scharnieren en krijgt hij het zware gevaarte bijna bovenop zich.

‘Daar moet ik niet zijn. Te gevaarlijk. Ik zal er borden met “instortingsgevaar” ophangen of misschien beter nog de gemeente vragen het oude hok te slopen’, zegt hij hardop.

Hij noteert zijn gedachten over de enge ijzige plek en gaat op een steen zitten waar ooit de fontein op heeft gestaan. ‘Er is iets hier, maar wat?’ Hij probeert nu te kijken wat de positie van het huis is ten opzichte van de zee. Hij kijkt naar het huis achter hem en ziet dat er op één van de vier schoorstenen geen kap zit en op de andere drie wel. Hij ziet ook dat de ontbrekende kap zich aan de zuidwestkant van het huis zou moeten bevinden, ten opzichte van het noorden. Hij staat op, schoudert zijn geweer en wil weglopen als opeens de beer recht voor hem uit de bosjes komt rennen, net op het moment dat hij zijn geweer niet schietklaar heeft. Weer rent hij het huis binnen, net als gisteren. Maar nu valt hij over de gebroken plank waar hij eerder doorheen stapte. En weer blijft het zwijn op zo’n twee meter van de voordeur staan, net

alsof het dier het pand niet binnen durft of kan. Martin ligt even languit op de grond maar draait zich om, om het dier te schieten dat hem zojuist de stuipen op het lijf joeg. Hij krabbelt overeind en voelt dat zijn knie kapot geschaafd is. Eerst kijkt hij of het niet erger is dan het voelt, maar het valt gelukkig mee. Weer kijkt hij naar die vreselijke muil met die vaalgele tanden die niet blikkeren van schoonheid, maar vies geel en bruin gestreept zijn. De rondstaande hoektanden zijn immens voor dit dier, zeker 15 tot 20 centimeter. De roze tong en zachte, met ruw haar behaarde, lippen van het bosmonster had hij dit keer van heel dichtbij gezien, maar hij was eraan ontsnapt. De zwarte kraalogen hadden hem brutaal aangekeken, zo van: kom maar, ik vreet je op met je geweeertje. Zo had het machtige dier hem aangekeken.

Hij staat nu op, laat zijn knie voor wat het is, en loopt rechtsaf om het huis heen in de hoop de beer nog te treffen. Maar die is weg. Ook nu weer zonder sporen omdat het gras zó hoog is, dat het geen afdrukken meer doorlaat. Hij loopt om het hele huis heen en hoort in de verte het knorren van de biggen. De beer hoort hij niet. ‘Dit beest gedraagt zich als een soort herdershond, een soort getrainde waakhond die plekken op het erf bewaakt en afschermt. En als dat gelukt is, gaat hij ergens heen. Maar waar?’ vraagt Martin zich hardop af.

Hij gaat, als hij het huis omgelopen heeft, nog een keer naar binnen om te zien waar hij over gevallen is. Het blijkt een verrotte plank te zijn, terwijl het gek genoeg niet vochtig is in die gang.

Er ligt een betonnen vloer in waar waarschijnlijk het hele huis op gebouwd is, maar daar besteedt hij verder geen

enkele aandacht aan. Hij gaat de trap op naar de eerste verdieping en kijkt of hij voetstappen kan vinden op, maar die zijn er niet. Overal is het behang kapot. Het zware leerbehang lijkt zichzelf te willen ontdoen van de muren, want overal hangt het halfweg de houten of stenen wanden. De ramen zijn allemaal kapot en de houten zonneschermen zijn vaal. Hij ziet bij het raam aan de zuidwestkant opeens weer twee voetstappen die uit het niets lijken te komen. Slechts twee voeten bij het raam die over het duingebied tot ver langs de kust kijken. In het raam op de westkant staan geen voetafdrukken en die kant is ook niet opgekeken. Opeens valt hem iets op, en hij zegt: ‘Als ik heel goed kijk, zie ik mijn huis daar aan het einde links liggen.’

En hij tuurt en tuurt, net zolang tot hij het in het bos zijn verstopte huis ziet. Er komt rook uit de schoorsteen ondanks dat hij niet thuis is. Dat vindt hij gek.

‘Er is toch maar één zo’n huis daar in het bos of is er nog eentje? Het moet niet gekker worden. Ik ken mijn eigen bos toch, ik ben de enige met een huis daar,’ vraagt hij zich hardop af.

Hij kijkt goed of hij iets over het hoofd ziet, want er moet iets zijn hier. En hoe zit het met dat varken? En met die voetstappen en sporen in het zand naast het bospad? Opeens is alles verdacht en hij bedenkt dat hij dat nu eens haarfijn gaat uitpluizen, tot op de bodem om zo te zeggen. In de kamer waar hij nu is hangt een spiegel. Het is de kamer aan de kant van de stallen en het koetshuis. Hij loopt erheen. Het is geen grote spiegel maar één van ongeveer dertig bij veertig centimeter. Hij ziet dat er iets in reflecteert, dus dan moet het haast wel een spiegel zijn. Martin loopt erheen en ziet de

schitteringen van de reflectie in het glas. Maar als hij ervoor staat, ziet hij zichzelf niet en is de spiegel enkel een lijst met een stuk blank glas erin, wat waarschijnlijk een pen tekening of aquarel heeft bevat. Hij schrikt ervan, want even denkt hij dat hij niet spiegelbaar meer is en veranderd is in een onzichtbaar wezen.. Het zijn vreselijke gedachtes; die vleermuis, die voetstappen, de opgevreten nachtvlinder. Opeens telt alles mee.

Martin mompelt: ‘Ik ben verdomme straks bang voor mijn eigen voetstappen. Dit gaat niet goed. Ik moet die beer schieten. Desnoods doe ik het met blote handen, maar dat beest moet hier weg. Hoe eerder hoe beter.’

Hij loopt van de krakende trap af. Op de heenweg waren er geen voetstappen in het stof, maar nu ziet hij overal voetstappen. Niet alleen kleine tere vrouwenvoeten. Ook grote, van een reus. Het lijken zeker voeten van maat 50 of misschien wel 52. Maar hij heeft niets gehoord of gezien. Bij hem kraakt elke traptrede, en bij de reus is er niet eens het kleinste geluidje geweest. Hij vraagt zich af wat er met hem aan de hand is.

‘Ik zou niet weten hoe dat in godsnaam kan. Op de heenweg alleen stof, en alleen voetstappen onder het raam van de bovenkamer. Geen sporen in de kamer.’

Als hij op de plankenvloer van de gang staat loopt hij voorzichtig naar de voordeur die kennelijk al jaren in dezelfde stand openstaat. Hij loopt er langs en ziet geen voetstappen. De voordeur valt achter hem op de grond. Het is net of die deur hem weg wil jagen, weg van die onheilsplek. Maar wat is er toch aan de hand? Er is geen antwoord

denkbaar. Eerst de deur van het koetshuis en nu weer de voordeur. Het is net alsof het huis hem er niet wil hebben.

Hij loopt weer naar de plek waar de fontein gestaan heeft en dan hoort hij weer het gebrul van de beer, het mannetjeszwijn dat angstaanjagend schreeuwt en hem het gevoel geeft dat hij daar weg moet. Maar hij kan niet weg, zijn voeten willen hem niet dragen. Blauwe mist stijgt op uit de grassprietten op de grond waar Martin zit en hij valt in slaap. Als hij later wakker wordt, kijkt hij op zijn horloge en ziet hij dat de tijd bijna vijf uur verschoven is.

‘Heb ik vijf uur zitten te maffen’, vraagt hij zich af. Hij voelt dat hij heel erg moet plassen, zo erg dat hij het bijna in zijn broek doet. Hij laat zijn geweer voor wat het is en loopt naar de buitenmuur van het huis om er tegenaan te plassen. Er lijkt geen einde aan de watervloed te komen. Hij loopt terug naar het grasveld waar hij zijn geweer heeft achtergelaten en pakt dat op. Martin vraagt zichzelf af: ‘Hoe kan ik nou in slaap vallen? De dag is bijna om en waarom heeft dat zwijn mij eigenlijk niet aangevallen?’

Het zijn vragen waar hij geen antwoord op krijgt en waar hij ook de tijd niet voor heeft omdat uit de bosjes voor hem het grote woeste zwijn de aanval op hem opent. Martin kan niet naar de voordeur omdat dat ingang verspert. Dus heeft hij geen andere keus dan zijn geweer te gebruiken. Het monsterlijke dier is op zo’n twintig meter afstand en Martin legt rustig aan. ‘Ooit schoot ik in Noord-Amerika een bergleeuw op dezelfde manier’, bedenkt hij. Maar dit is geen Noord-Amerika en dit is geen bergleeuw. Dit dier is vele malen gevaarlijker want een bergleeuw zal nooit een mens aanvallen zonder aanleiding. En een everzwijn valt alles en

iedereen aan als er jongen in de buurt zijn. Nog vijftien meter. Martin heeft zijn wijsvinger op de trekker gelegd en dan op tien meter voor hem haalt hij de trekker over. ‘Klik’ zegt het geweer en weer klik. Het wapen wil niet schieten. Klik, klik, klik, geen kogel die de loop verlaat. Als hij naar beneden kijkt, liggen er zes glanzende koperen kogels in het grote gele gras. Het zwijn springt op onder de loop van het geweer en grist het zo uit de handen van Martin. Martin valt achterover. ; ‘Iemand heeft de kogels uit mijn geweer gehaald. Welke gek doet zoiets!’ En hij sluit zijn ogen, wachtend op een vreselijke dood, want het gedrocht staat met twee voorpoten op zijn schouders. Hij kan geen kant op en hij staart in de gele en roze bek van het everzwijn. Het kwijl druipt in zijn gezicht en prikt in zijn ogen. Het doet net geen pijn maar het voelt heel vies aan. Het dier, dat net heel hard gelopen heeft om hem te overheersen, ademt luidruchtig met witte wolken van warme adem. Het lijkt wel stoom. Hij voelt het beest nu dicht op zijn huid. Hij kijkt nog een keer in de wijd geopende muil en dan lijkt hij van pure angst het bewustzijn te verliezen wanneer er een schel fluitje klinkt en het dier van hem afstapt en het bos in rent. Martin is zo geschrokken dat hij vergeet zijn wapen te herladen en gaat weer op de fonteinrand zitten met zijn hoofd tussen de handen.

‘Word ik nou gek of lijkt dat maar zo?’ vraagt hij zich af.

Hij veegt het zwijnenkwijl uit zijn gezicht en spuugt. ‘Gadverdamme! Wie haalt de kogels uit mijn geweer en van wie zijn die voetstappen? Niet die kleine maar die enorme grote voeten? Waar ben ik in beland?’